

Petrkov 2024

Výstava Nakladatelství Romarin

Milá Sylvie, milá Annick, vážený pane velvyslanče,
milí přátelé Petrкова,

po hezkých chvílích, které jsme strávili se Sylvie a s její knížkou o Petrkově, po pěkném koncertě žáků Deylovy konzervatoře, mám nyní tu čest i radost představit vám stručně asociaci *Romarin*. *Přátelé Suzanne Renaudové a Bohuslava Reynka*, kterou v roce 1993 založila a od té doby jí předsedá Annick Auzimourová.

Česko-francouzské kulturní centrum Petrkov spolu s Veronikou Reynkovou zde shromáždily výsledky nakladatelské práce, která však představuje jen jednu z aktivit Romarinu. Pokusme se nyní nastínit, v čem spočívaly aktivity Romarinu, a několika slovy – je-li to vůbec možné –, přiblížit, co vlastně obsahuje tato nashromážděná pokladnice, neustále doplňovaná, komentovaná a předkládaná veřejnosti. A vzhledem k tomu, že já sama jsem s touto asociací a její činností spjata více než třicetiletou spoluprací, si dovoluji být poněkud osobnější.

Romarin se může pyšnit tím, že se drží duchovního poselství Petrкова, a že respektuje Reynkovo umění i umění jeho ženy Suzanne Renaudové, a to v celé jejich pokoře a upřímnosti. Tohle by nebylo možné bez Annick Auzimourové, její skromné osobnosti a jejího přísného dohlížení na prostý a autentický ráz veškerých zveřejňovaných dokumentů a informací.

Příběh Bohuslava Reynka a jeho ženy Suzanne Renaudové nelze oddělit od společenství přátel z kraje Dauphiné, lidí, kteří s těmito umělci navázali nehynoucí přátelství. Začalo během dvacátých a třicátých let, kdy Reynkovi pravidelně v tomto kraji pobývali. Během deseti zimních období, které manželé v Dauphiné strávili, vznikla řada pastelů a uhlů inspirovaných různými kostely v okolí města Grenoble. Reynek zde svá díla vystavoval a prodával. Druhá světová válka a komunistický režim jejich cestování mezi oběma zeměmi brutálně přerušily, ale nadále probíhala výměna dopisů, i když nebyla tak častá. V dopisech adresovaných do Francie se sem tam objevovaly básně Suzanne Renaudové i grafiky Bohuslava Reynka, a ožívaly na stěnách příbytků těchto přátel.

V roce 1960 paní Roy, matka Annick, věnovala své dceři Reynkův cyklus grafik *Don Quijote*, který vznikl v Petrkově. Tento dárek, zakoupený v jedné grenobelské galerii, stál na počátku dlouhého příběhu. Studentka matematiky Annick Roy se na podzim roku 1963 vydala navštívit Bohuslava Reynka a byla rovněž jedním z posledních lidí z Francie, kteří se setkali i se Suzanne Renaudovou. Strávila u Reynkových celý měsíc a poté už se od obyvatel petrkovského domu nikdy neodloučila. V pozdějších nelehkých letech převzali korespondenční štafetu s přáteli ve Francii synové Jiří a Daniel. V roce 1980 pak Pierre Dalloz, spisovatel a zakladatel hnutí odporu ve Vercors v kraji Dauphiné, napsal Jiřímu Reynkovi, že zamýšlí rehabilitovat dílo Suzanne Renaudové, které ve Francii tak dlouhou dobu zapadalo prachem. Během dvou let se Dallozovi podařilo shromáždit rukopisy básní rozptýlené v řadě rodin v kraji Dauphiné a v roce 1983 pak před členy Académie delphinale proslavil přednáškou o životě a díle Suzanne Renaudové. Tento okamžik se stal výchozím bodem pro vše, co se uskutečnilo v dalších letech: v roce 1985 se v grenobelské Maison Stendhal konala výstava Renaud - Reynek, poté v nakladatelství Cahiers de l'Alpe vyšly tři básnické sbírky Suzanne Renaudové. Pierre Dalloz našel pomocnou ruku v osobě Annick, která se pak této práci už nikdy nepřestala věnovat.

Když se mi v roce 1991 ocitla v rukou sbírka básní Suzanne Renaudové *Victinae Laudes*, kterou mi věnoval můj druh Petr jako výchozí bod pro diplomovou práci o životě a díle této autorky, opravdu jsme si tehdy nedokázali představit, že ve Francii najdu skutečnou perlu. Ani že dnes, 33 let poté, bude naše přátelství stejně silné.

Od okamžiku založení Romarinu v roce 1993 započala intenzivní publikační práce. Již v následujícím roce vyšlo *Souborné dílo* Suzanne Renaudové. Verše, které jsem shromáždila v rámci své diplomové práce, vyšly knižně v kritické edici ve dvou svazcích. V pečlivě vypravených publikacích Romarinu poté celkově vyšlo 28, vesměs dvoujazyčných, knih.

Při příležitostech, jako byla vydání různých knih nebo výročí narození obou umělců, Romarin organizoval literární setkání, přednášky a kolokvia, jako např. setkání v roce 1997 v Grenoblu, jehož se účastnili Sylvie Germain, Daniel Reynek Václav Jamek, Jan Vladislav, Xavier Galmiche, Josef Mlejnek, Věra Jirousová a Jiří Šerých. Celkově Romarin uspořádal 38 akcí, z toho 16 přednášek.

Posláním Romarinu je také představovat veřejnosti grafické dílo Bohuslava Reynka, a tak se podařilo zorganizovat 41 výstav v Meylan, Paříži, Grenoblu, Voreppe, Nîmes,... ale i v Římě a ve Francouzském institutu v Praze.

Od roku 1985 začala Annick Auzimourová shromažďovat v pěkných různobarevných sešitech fotografie Reynkových pastelů, grafik, uhlů atd.; které studovala v soukromých i sbírkách i v majetku veřejných institucí. S pomocí autorových synů Jiřího a Daniela ke snímkům zaznamenávala rozměry, názvy, techniky a různé poznámky týkající se okolností vzniku, vše se znovu a znovu ověřovalo. Podobnou práci dělali v Československu Jiří Šerých a Věra Jirousová a později také Renata Bernardi, která vydala k retrospektivní výstavě soupis děl – maleb, kreseb a grafik – Bohuslava Reynka, kterých podchytila celkem 776. Tento soupis pomohl k doplnění a ověření některých údajů, autoři si předali informace, a práce pak pokračovala ve Francii. Annick Auzimourová opustila své barevné sešity a vytvořila digitální databázi. Dnes je v ní zaznamenáno celkem 3500 děl Bohuslava Reynka. Zvláštností tohoto nového soupisu, ilustrovaného obrazovým materiálem ke každému dílu, je zařazení variant každé grafiky, které jsou uvedeny jako samostatná díla, spolu s různými detailními informacemi. Jde o jediný existující catalogue raisonné děl tohoto tvůrce. Od roku 2001 je přístupný na webových stránkách Romarinu, a je neustále doplňovaný. Představíme vám ho na konci toho večera.

Ještě se zmíním o fondu Dotation Renaud Reynek, který byl založen ve Francii v roce 2014. Tento fond obsahuje originály děl a knihy, které během svého života darovali Suzanne Renaudová a Bohuslav Reynek, dary od blízkých přátel a položky získané v průběhu let. Tento fond charakterizuje usnesení, které říká, že tato sbírka je nedělitelná a neprodejná, mimo možnosti jakékoli spekulace, a to pod záštitou rodiny Auzimourových.

Ukončím nyní citací toho, co v roce 1935 napsal Yves Farge v listu *La Dépêche dauphinoise*: „Dozvíme se vůbec někdy, za kolik toho vděčí intelektuální výměna mezi Francií a Československem Bohuslavu Reynkovi a Suzanne Renaudové? Avšak veřejnost o tom nic neví, nikdo jí o tom ostatně nic neřekl...“

Na tuto otázku se pokusil odpovědět Romarin, a seznamuje veřejnost s životem a dílem obou umělců, a přispívá svou prací k tomu, že tato dvojice tvůrců není zapomenuta.

Děkuji Annick Auzimourové, děkuji všem členkám a členům Romarinu ve Francii a v České republice.

Barbora Bukovinská, Petrkov, 28. září 2024

Díky

Milí přátelé,

jsem dojata, že jsem se s vámi mohla opět setkat. Je milé, že jeden koutek Petrkova je věnovaný Romarinu, tady, na tomto klidném a neměnném místě, kam jsem před šedesáti lety poprvé přijela. A chtěla bych co nejsrdečněji poděkovat paní Lucii Tučkové za její iniciativu uspořádat tuto malou výstavu.

Nikdy by mě nenapadlo, že mé setkání s oběma petrkovskými básníky v roce 1963 v sobě ukrývá malé semínko, které o třicet let později vyklíčí v dílo věnované jejich tvorbě. Byla jsem stěží na tuto zodpovědnost připravena, ale půda byla příznivá v oné době, kdy se ještě téměř nic nemohlo udělat pro to, aby jejich dílo bylo ukázáno ve světle světa. Na této dobrodružné cestě mě provázela svými odbornými znalostmi a přátelstvím řada zahradníků – kurátoři muzeí a galerií, historici umění, lektoři Stendhalovy univerzity v Grenoblu a studenti Karlovy univerzity v Praze, sběratelé a samozřejmě především, a to hned od počátku, Jiří a Daniel Reynkovi... Tyto knihy, webové stránky, digitální catalogue raisonné a nadační fond Renaud Reynek vyrostly z desetiletí vytrvalé a fascinující práce, která upevňuje francouzské kořeny tohoto kulturního dědictví sdíleného oběma zeměmi.

Je pravda, že toto dědictví není ve vlasti Suzanne Renaudové příliš viditelné a jeho přežití je stále křehké. Proto bylo získání „zámečku“ Reynkových českým státem před třemi lety uklidňující událostí, hmatatelným mostem pro výměnu mezi Grenoblem a Petrkovem. Ráda bych ještě jednou poděkovala Česko-francouzskému kulturnímu centru Petrkov, této živoucí instituci, která nás dnes spojila na setkání se Sylvii Germainovou.

Annick Auzimour,
Petrkov, 28. září 2024
Překlad z francouzštiny Petr Turek

Před pár lety v okolí Paříže nebo Grenoblu